

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΩΓΩΝΙΟΥ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1996

Ο Νομάρχης κ. Νικ. Ζαρμπαλάς:

«Το Πωγώνι μπορεί και πρέπει να ζήσει»

Περιμένουμε τα έργα

Στις αρχές Νοεμβρίου ο Νομάρχης κ. Νικ. Ζαρμπαλάς, πραγματοποίησε επίσκεψη στα χωριά του Πωγώνιου: Λίμνη, Βήσσανη, Κρουονέρι, Κεράσοβο, Πωγωνιανή και Κεφαλόβρυσο και συναντήθηκε με τους προέδρους των κοινοτήτων και τα κοινοτικά συμβούλια και συζήτησε θέματα και προβλήματα της περιοχής και το μέλλον του τόπου. Ο κ. Νομάρχης άκουσε τα προβλήματα και έκανε τις δικές του παρεμβάσεις. Επιγραμματικά είπε: «Το Πωγώνι μπορεί και πρέπει να ζήσει». Είπε ακόμη: «Οι μεγάλες και μικρές επιλογές πρέπει να γίνουν τώρα. Δεν έχουμε περιθώρια να κάνουμε τα λάθη του χθες. Νέα λάθη θα είναι μοιραία, θα το αποτελειώσουν». Πρόσθεσε πως «τα

οικονομικά μέσα είναι περιορισμένα και πρέπει να πιάσουν τόπο». Μίλησε για την ευθύνη των τοπικών παραγόντων: «Οι τοπικές κοινωνίες να ετοιμάσουν αναπτυξιακούς ρεαλιστικούς σχεδιασμούς ώστε με τη βοήθεια της οργανωμένης πολιτείας να σταματήσει η αντίστροφη μέτρηση και αύριο να υπάρξουν προοπτικές ανάπτυξης».

Έμφαση έδωσε στις παρεμβάσεις του ο Νομάρχης στην αναγκαιότητα ανάπτυξης σχέσεων με τη γείτονα Αλβανία υπογραμμίζοντας πως στην ιστορική διαδρομή ο νομός Ιωαννίνων γνώρισε άνθηση όταν είχε επικοινωνία με τη γείτονα. Συζήτησε ακόμη θέματα για το πρόγραμμα Leader II, τη «Μεταλλουργική», τη συνένωση κοινοτή-

των και άλλα.

Τέλος, ο κ. Νομάρχης κατά την διάρκεια της επίσκεψης στο Πωγώνι δεσμεύτηκε μέσα από τις διαδικασίες του Νομαρχιακού Συμβουλίου και των νομαρχιακών προγραμμάτων να αντιμετωπισθούν αποτελεσματικά αιτήματα των κοινοτήτων υδρεύσεως, διάνοιξης αγροτικών δρόμων και άλλα.

Ασφαλώς συμφωνούν όλοι οι Πωγωνήσιοι με τον Νομάρχη πως «το Πωγώνι μπορεί και πρέπει να ζήσει». Πρέπει όμως να συνειδητοποιήσουν και τις δικές τους ευθύνες για τις επιλογές και τους ρεαλιστικούς αναπτυξιακούς σχεδιασμούς. Όμως οι Πωγωνήσιοι περιμένουν από τον κ. Νομάρχη να τεθεί επι κεφαλής στον σχεδιασμό

ενός αναπτυξιακού προγράμματος όπως έγινε για την μετασεισμική Κόνιτσα σε χρόνο ρεκόρ 15 ημερών και παράλληλα να ζητήσει από την οργανωμένη πολιτεία την άμεση χρηματοδότηση και εκτέλεση του προγράμματος. Είσι τα λόγια του θα γίνουν έργα. Όλοι θα βρεθούν δίπλα του. Στα χέρια του άμεσα είναι να δείξει το πραγματικό ενδιαφέρον μέσα από το πρόγραμμα Leader II που χειρίζεται ουσιαστικά ο ίδιος.

ΝΑΙ, κύριε Νομάρχη. «Το Πωγώνι μπορεί και πρέπει να ζήσει». Επὶ της Νομαρχίας σου. Οι επιλογές τώρα. Δεν έχουμε περιθώρια να κάνουμε λάθη όπως το είπατε και σεις.

Περιμένουμε τα έργα.

Η συνένωση των Κοινοτήτων

Η συνένωση των Κοινοτήτων και η δημιουργία Δήμων, η νομοθετημένη αυτή δυνατότητα προχωρεί μεν αλλά αργά. Αρχίζουν να κάμπτονται οι αντιρρήσεις και να παραμερίζονται οι στενές τοπικιστικές αντιλήψεις. Η συνένωση δεν είναι μόνο νομοθετική επιταγή. Υπάρχουν και πρακτικοί και ουσιαστικοί λόγοι. Και αυτοί είναι για το Πωγώνι, η ραγδαία μείωση του πληθυσμού των μόνιμων κατοίκων, που φτάνει σε μερικά χωριά στην

αδυναμία να συγκροτηθεί ένα αντιπροσωπευτικό κοινοτικό συμβούλιο. Η αδυναμία διατηρήσεως κοινοτικών γραμματέων με αποτέλεσμα να μην εξυπηρετούνται ουσιαστικά οι εγγεγραμμένοι στα μητρώα και δημοτολόγια των κοινοτήτων. Μια σειρά ακόμη λόγοι βεβαιώνουν την αύξηση των προβλημάτων των χωριών μας. Ίσως ήρθε ή πλησιάζει πολύ ο χρόνος να προωθηθούν οι Δήμοι. Τουλάχιστον αν αρχίσουν τα χωριά να το συζητούν.

Ο Στρατηγός δεν μας απάντησε

Ο Στρατηγός δεν μας απάντησε για το παλιό φυλάκειο Δρυμάδων. Πιστεύουμε ακόμη πως θέλει να ενημερώσει τους Πωγωνήσιους μέσα από την εφημερίδα μας. Περιμένουμε.

Για τον νέο Περιφερειάρχη μας Εγκατάλειψη και ερήμωση

Μια σύγκριση... ασύγκριτη

Το αντιγράφουμε από το περιοδικό «Χωριάτικοι αντίλαλοι» της Ευρυτανίας όπως επιγραμματικά το γράφει: «Η εγκατάλειψη τελείωσε. Αρχίζει η ερήμωση». Δεν γνωρίζουμε αν τα χωριά της Ευρυτανίας είναι σε καλύτερη ή χειρότερη κατάσταση από τα χωριά μας. Κι ούτε αν βρίσκονται στη φάση της εγκατάλειψης ή της ερήμωσης. Ή κάπου ανάμεσα. Υπάρχει όμως μια διαφορά μεταξύ Ευρυτανίας και της Επαρχίας μας. Κι αν ερημώσει η Ευρυτανία, θα είναι στον κορμό της Ελλάδας. Αν ερημώσει το Πωγώνι, τα σύνορα υποχωρούν, μετατοπίζονται και έρχονται πιο κοντά στην Ευρυτανία. Είναι αυτό που συχνά επαναλαμβάνει αυτή η εφημερίδα. Τα σύνορα υποχωρούν ή επιφaticά: Πού είναι τα σύνορα.

Μια άλλη διαφορά είναι πως η Ευρυτανία έχει πλημμυρίσει σε προγράμματα. Ακόμη και... διασυνοριακά (INTERREG). Ενώ το Πωγώνι ακόμη περιμένει. Περιμένει εγκαταλειπόμενο και υποβαθμιζόμενο. Κι έγινε μια περιοχή όπου ευδοκίμουν όλες οι λαθροπαρανομίες και συνεχίζεται για έξι χρόνια (μπαίνουμε στον έβδομο χρόνο) ένα ιδιότυπο καθεστώς εκτάκτων μέτρων εμπόλεμου κατάστασης, με τα αποσπάσματα και την αθλιότητα της Κακαβιάς. Η τοποθέτηση του νέου Περιφερειάρχη με τις νέες ενισχυμένες αρμοδιότητες που παίρνει και θα πάρει, δίνει την ευκαιρία να τα ξαναγράψουμε μπήξας και δει τα πράγματα με το μάτι και την καρδιά ενός βορειοελλαδίτη. Το Πωγώνι τον περιμένει.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η εποχή της... Τουρκοκρατίας!

Θα γράψουμε μια ιστορία της εποχής της Τουρκοκρατίας κι ελπίζουμε να την διαβάσει κι ο Νομάρχης μας για να μάθει τι γινόταν επί Τουρκοκρατίας στο ντοβλέτι και να εξηγήει τα ανεξήγητα που συμβαίνουν σήμερα στην «αποκεντρωμένη» Αυτοδιοίκηση!

Τον καιρό της Τουρκοκρατίας, λοιπόν, τα τσελιγκάτα χρησιμοποιούσαν για τσοπάνους Αλβανούς λιάμπηδες, καληώρα σαν και τώρα με τους λαθρομετανάστες.

Οι τσομπάνοι, έτρωγαν ένα κομμάτι ψωμί και συμφωνούσαν κι ένα λουφέ κάτι λίγα γρόσια ή κανένα μετζήτι. Κατά πως λέμε σήμερα κανένα χιλιάρικο ή κάτι παραπάνω. Τότε λοιπόν, επί Τουρκοκρατίας, ένας τσελιγκας πήρε τσοπάνους δυο λιάμπηδες.

Τα συμφώνησαν όλα κι

έπιασαν δουλειά. Οι τσομπάνοι επειδή δεν είχαν... τσέπες στα ποτούρια είπαν στον τσελιγκά: «Αφέντη, όσα είναι να μας δίνεις, να τα κρατάς εσύ, γιατί εμείς δεν έχουμε που να τα βάλουμε και φοβούμεστε μη μας σκοτώσει κανένας άλλος λιάμπης και μας τα πάρει».

Καληώρα και σήμερα γίνεται κάτι τέτοιο! Έτσι πέρασαν οι μήνες και κάποτε οι τσομπάνοι ήθελαν να φύγουν και ζήτησαν τα μισθά τους.

Ο τσελιγκας τότε τους λέει: «Πο εγώ σας τα δώσα, τί άλλο θέλετε;». Φύλαξαν τα πρόβατα «πα παρά» που λέγαν οι λιάμπηδες.

Κατάλαβαν και δεν είπαν τίποτε. Και τη νύχτα παίρνουν όλο το κοπάδι και παίρνουν το

Συνέχεια στην 2η σελ.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Ο Χαράλαμπος Μηλιώνης γιός του Ενδοκρινολόγου ιατρού Αναστάσιου Μηλιώνη από το Περίστερι Πωγωνίου επέτυχε στην Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή Ωραιόκαστρου ευχαριστεί τον κ. Κων. Ματθαϊάδη για την δωρεά των δρχ. 100.000 για την ενίσχυση των έργων της εκκλησίας μας.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή του Ιερού Ναού Γέννησης της Θεοτόκου Ωραιόκαστρου ευχαριστεί όλους όσοι τίμησαν με την παρουσία, την εορτή και το πανηγύρι μας καθώς και όσους εργάστηκαν για το πανηγύρι. Και του χρόνου με υγεία.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή Παλαιοπύργου ευχαριστεί τους κατοίκους για τις ενισχύσεις που πρόσφεραν στην εκκλησία στη μνήμη του Σωτήρη Χαρίση: Παναγ. Βεζίκη δρχ. 100.000 και Γεωργ. Οικονόμου δρχ. 50.000.

ΔΕΛΒΙΝΑΚΙ

Έργο στην είσοδο του Δήμου

Με πίστωση 6 εκατομμυρίων δραχμών ο Δήμος Δελβινάκιου εκτελεί έργο διαπλάτυνσης στην είσοδο του οικισμού, όπου υπήρχε πρόβλημα λόγω της στενότητας του δρόμου. Ένας τοίχος αντιστήριξης προστατεύει τον δρόμο και περιορίζει τις επιπτώσεις στις παρακείμενες ιδιοκτησίες. Ήταν ένα αναγκαίο έργο που έπρεπε να γίνει.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΩΓΩΝΙΟΥ

Περιοδική Έκδοση για τους Πωγωνήσιους

ΕΔΡΑ: Πωγωνιανή

Ιδιοκτήτης-εκδότης-διευθυντής:

Κων. Χρ. Κωστούλας

Διευθύνσεις επικοινωνίας:

Πωγωνιανή (Τ.Κ. 44005), τηλ. 0657-31333

Ιωάννινα-Οπλ. Πουτέστη 16 (Τ.Κ. 45332),

τηλ. 0651-70485

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ ΕΚΤΥΠΩΣΗ

«ΤΥΠΟΕΚΔΟΤΙΚΗ ΗΠΕΙΡΟΥ ΕΠΕ»

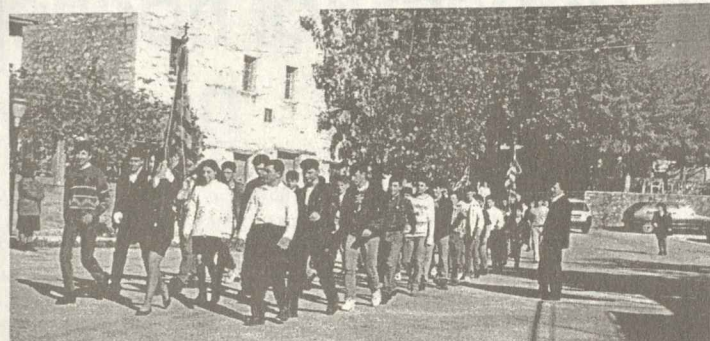
Πέραμα Ιωαννίνων

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Η 28η Οκτωβρίου στην Πωγωνιανή

Με επισημότητα και με καθολική συμμετοχή τοπικών αρχών, σχολείων και κατοίκων γιορτάστηκε στην

Έγινε επιμνημόσυνη δέηση στο ηρώον, κατάθεση στεφάνων από Αρχές και Σχολεία και καθηγήτρια του

Πωγωνιανή η επέτειος του ΟΧΙ.

Μετά την δοξολογία έγινε παρέλαση των σχολείων, Δημοτικού, Γυμνασίου, Λυκείου και Σχολών Λάτση.

Γυμνασίου μίλησε για το ιστορικό και την σημασία της επετείου. Τέλος εψάλει ο εθνικός ύμνος και προσφέρθηκαν γλυκά από τον Φιλεκαπαιδευτικό Σύλλογο.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ...ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ!

Συνέχεια από την 1η σελ.

μονοπάτι στο βουνό —σαν να πούμε τη Νεμέρτσικα που γνωρίζει κι ο αντινομάρχης— και βγήκαν έξω από τον Καζά, την επαρχία που λέμε σήμερα.

Και ειδοποίησαν πως αν δεν πάρουν τα κόπια τους, θα πουλήσουν τα πρόβατα. Βουρλίστηκε ο τσέλιγκας που έπρεπε να πληρώσει κάμποσες λίρες. Τότε μήκη στη μέση ένας μουχτάρης —κοινοτάρχης που λέμε σήμερα— και διαπραγματεύτηκε με τους Λιάμπηδες.

Εκεί τα βρήκαν όλοι και έδωσαν μπέσα οι Λιάμπηδες, πήραν τα λεφτά, και τα πρόβατα, ξαναγύρισαν στο μαντρί του τσέλιγκα.

Η ιστορία δεν γράφει αν τα

πρόβατα πέρασαν από...απολύμανση όταν επέστρεψαν από τα σύνορα του Καζά!

Αν υπάρχει κανείς σύμβουλος του Νομάρχη να γνωρίζει από ιστορία της Τουρκοκρατίας, ας του εξηγήσει με κάποιο σύγχρονο ανάλογο για να ενημερωθεί πως θα γραφεί η ιστορία του...παρόντος!!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

Έγινε ο γάμος της Αρετής Γεωργιάδη, του παπά-Βασίλη από Μερόπη και του Δημ. Ντίου από τον Πολύλοφο.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- ♦ Απεβίωσε στην Αθήνα η Αφροδίτη Εξάρχου του Παναγ., ετών 75, και κηδεύτηκε στον Κακόλακκο.
- ♦ Απεβίωσε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο Δολό ο Σπύρος Παγούνης.
- ♦ Απεβίωσε στον Κακόλακκο η Αριάδνη Παντάζου.
- ♦ Απεβίωσε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στον Παλαιόπυργο ο Βασίλης Γκρόζας του Αθανασίου, ετών 68.
- ♦ Απεβίωσε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο Βασιλικό, ο Λάμπρος Καρέντζος.

ΚΑΤΑΚΩΡΗΣΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΩΡΕΑΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή της Ενορίας Εισοδείων της Θεοτόκου Σταυροσκιαδίου, εκφράζει τις θερμές ευχαριστίες και την ευγνωμοσύνη της προς τους:

α. Τον κ. Θωμάν Τσόγκα από την Αμερική δια την θάρεστον προσφοράν του, του ποσού των εξακοσίων χιλιάδων δρχ., δια την επισκευήν της στέγης του Ιερού Ναού και δια την συντήρησιν και εξωραϊσμόν της Αγίας Παρασκευής.

β. Τον κ. Βασίλειον Δάππαν ενταύθα, όπου διέθεσεν χρήματα δια την συντήρησιν, ελαioχρωματισμόν και εξωραϊσμόν της Αγίας Παρασκευής και προσωπικήν εργασίαν και

γ. Τον κ. Νικόλαον Τσέρον από την Αυστραλίαν όπου διέθεσεν χρήματα δια την πλακόστρωσιν του Εξακκλησιού Παναγίας της Ενορίας.

Ευχόμεθα και προσευχόμεθα πάντοτε εἴθε ο Κύριος να σκέπει και να χαρίζει πλούσια τα αγαθά του στις οικογένειές των.

Δια την Εκ/κήν Επιτροπήν
Ο Εφημέριος
Κατσούκης Θεοφάνης
Ιερεύς

ΧΡΗΣΙΜΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

ΚΩΔΙΚΟΣ
0657

ΟΤΕ Δελβινάκιου	22399
	22121
	22139
ΔΕΗ Δελβινάκιου	22211
Ταχ. Βήσανης	71249
Ταχ. Δελβινάκιου	22244
Ταχ. Πωγωνιανής	31210
Δημόσιο Ταμείο	22246
Συμβολαιογραφείο	22198
Ιερά Μητρόπολη	22203
Κυνηγετικός Σύλλογος	22359
Κέντρο Υγείας	22222
Δελβινάκιου	22540, 22541
Φαρμακείο Δελ.	22525
Φαρμακείο Κεφ/σου	41012
Ιατρείο Βασιλικού	41300
Ιατρείο Βήσανης	71366
Ιατρείο Κερασόβου	22112
Ιατρείο Κεφαλ/σου	41586
Ιατρείο Κτισμάτων	51201
Ιατρείο Πωγωνιανής	31203
Αστυνομία Δελ/κίου	22216
	22365
	71243
Αστυνομία Βήσανης	61270
Αστυνομία Καστανής	41216
Αστυνομία Κεφ/σου	51292
Αστυνομία Κτισμάτων	31201
Αστυνομία Πωγ/νής	
Ελεγχος Διαβατηρίων	
Κακαβιάς	51230
Τελωνείο Κακαβιάς	51210
Δασονομείο	22208
Φυλάκιο Κακαβιάς	51300
Φυλάκιο Δρυμάδων	31344

Συνεδρίασε το Συμβούλιο Περιοχής

Την Κυριακή 27 Σεπτεμβρίου συνεδρίασε το Συμβούλιο Περιοχής της επαρχίας μας. Παρόντες μόλις 19 αντιπρόσωποι. Εγκρίθηκε ο κανονισμός λειτουργίας του Συμβουλίου Περιοχής, έγινε η διανομή ποσού 13.875.510 δραχμών της ΣΑΤΑ '96 για υδρευτικές ανάγκες ορισμένων κοινοτήτων, ενημερώθηκαν τα μέλη σχετικά με τα προγράμματα NATURA 2000 και LEADER II και ανακοινώθηκαν ενέργειες του προέδρου προς υπηρέσιες και υπουργεία.

Χαλικόστρωση του δρόμου για τα αρχαία

Με κάποιον παραπάνω από ένα εκατομμύριο χαλικοστρώθηκε μερικώς ο δρόμος από τη θέση Αγ. Γεωργίου Κακόλακκου μέχρι πηγές Κεφαλοβρύσου που διέρχεται από τους χώρους ανασκαφών του αρχαιολογικού χώρου. Το ποσό διετεθή από το Συμβούλιο Περιοχής και είναι η πρώτη προσπάθεια να καταστούν επισκέψιμοι οι χώροι των ανασκαφών και το ξεκίνημα προβολής και γνωριμίας. Το Συμβούλιο Περιοχής πρέπει να συνεχίσει τις προσπάθειες βελτιώσεως του δρόμου και στις επόμενες χρήσεις και παράλληλα οι κοινότητες στην περιοχή των οποίων γίνονται οι ανασκαφές να αναλάβουν πρωτοβουλίες για την προστασία, σήμανση και προβολή.

Έργα στη λίμνη 1995-96

Πλούσιος ο απολογισμός των έργων στην λίμνη τη διετία 1995-1996.

— Για την επέκταση του Νεκροταφείου και την κατασκευή τοίχου διέτρεσαν 2.000.000 δραχμές.

— Έγινε απ' αρχής νέο κοινοτικό γήπεδο και κοινοτικό Γυμναστήριο.

— Ανακαίνιση Κοινοτικού καταστήματος αγροτικού ιατρείου και κοινοτικού καφενείου και προμήθεια εξοπλισμού δραχμές 5.000.000.

— Έγινε ασφαλιτόστρωση των περισσότερων δρόμων του εσωτερικού δικτύου του χωριού με δαπάνη 13.000.000 δραχμών.

Απόπειρα διάρρηξης στο Δελβινάκι

Απόπειρα διάρρηξης και κλοπής έγινε τον περασμένο μήνα στο Δελβινάκι. Άγνωστοι επιχειρήσαν να διαρρήξουν την κεντρική εκκλησία του Δελβινάκιου με άγνωστες προθέσεις. Κατά την προσπάθεια τέθηκε σε λειτουργία το σύστημα συναγερμού και οι άγνωστοι εξαφανίστηκαν χωρίς να επιτύχουν τον σκοπό τους και χωρίς να ανακαλυφθούν.

Τώρα τον χειμώνα καλό είναι να ληφθούν κάποια μέτρα επαγρυπνήσεως και ασφαλείας των εκκλησιών μας. Είναι μια δυσάρεστη και δυστυχώς απαραίτητη κατάσταση ανασφάλειας που έχει εγκατασταθεί στα χωριά μας ακόμη και μέσα στο Δελβινάκι και το ίδιο ισχύει και για τα σπίνια και τα νοικοκυριά ιδίως των κλειστών οπιτών.

Κάτι για το Δασαρχείο μας

Δένδρα στολίδια των δρόμων

Τα δένδρα μας, οι βελανιδιές όλων των ειδών είναι το χαρακτηριστικό δένδρο της επαρχίας μας. Σε κάποιο βιβλίο γεωγράφου του περασμένου αιώνα (Ποταγού) τα βουνά μας, τα ονομάζει «Δωδωναία οροσειρά» πιθανόν από το γεγονός ότι η «ιερά φηγός», η βελανιδιά ήταν το ιερό δένδρο του Μαντείου της Δωδώνης. «Ο δένδρος», η δρυς, τα μεροδέντρια είναι το δέντρο μας, το στολίδι του τόπου μας. Σε πολλά τμήματα του επαρχιακού και κοινοτικού μας δικτύου η διαδρομή, μέσα σε συστοιχία δρυών είναι μαγευτική και εντυπωσιακή και είναι χαρακτηριστικά τοπία του φυσικού μας περιβάλλοντος. Συμβαίνει όμως τελευταία να παρατηρούνται υλοτομήσεις δένδρων δίπλα στους δρόμους καταστρέφοντας έτσι αυτά τα φυσικά και μοναδικά στολίδια του τόπου μας. Θα ήταν καλό το δασαρχείο να μην επιτρέπει και να μην δίνει άδειες υλοτομήσεως δένδρων δίπλα στους δρόμους μας. Είναι για την ψυχική ευχαρίστηση όλων και την αισθητική αναβάθμιση του περιβάλλοντος.

Νεώτερα για το Τελωνείο Δρυμάδων

Η διάνοιξη των νέων Μεθοριακών Σταθμών στα σύνορα με την Αλβανία, στα πλαίσια του προγράμματος Interreg II, ήταν το θέμα της δεύτερης συνεδρίασης της Κοινής Ομάδας Τεχνικής Στήριξης (Κ.Ο.Τ.Σ.) που πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 24 Οκτωβρίου στην Περιφέρεια Ηπείρου.

Ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας Ηπείρου κ. Γιάννης Κίτης καλωσορίζοντας την Επιτροπή, όπου συμμετέχει αντιπροσωπεία της γειτονικής Αλβανίας, τόνισε την αναγκαιότητα της υλοποίησης της διάνοιξης των τριών νέων διαβάσεων, που ανοίγουν νέες προοπτικές ανάπτυξης των σχέσεων μεταξύ των δυο παραμεθόριων περιοχών και γενικότερα των δυο χωρών, προωθώντας ταυτόχρονα πολιτικές φιλίας και συνεργασίας.

Εξετάστηκαν τα τεχνικά στοιχεία υλοποίησης, τα χρονοδιαγράμματα κατασκευής.

Μετά τη συνάντηση τα μέλη της Κοινής Ομάδας Τεχνικής Στήριξης (Κ.Ο.Τ.Σ.) πραγματοποίησαν επιτόπου επισκέψεις στους Συνοριακούς Σταθμούς με στόχο την οριοθέτηση των νέων διελύσεων.

Συγκεκριμένα, επισκέφθηκαν την γέφυρα Μέρτζιανης και το Σταθμό Δρυμάδων και το Σταθμό Σαγιάδας.

Η συνάντηση έγινε σε κλίμα κατανόησης και φιλίας.

Κάτω Πωγώνι και δρόμοι

Τόχουμε ξαναγράψει πως το Κάτω Πωγώνι μειονεκτεί σε ασφαλτοστρωμένους δρόμους.

Πέρασαν χρόνια κι ακόμη η κατάσταση συνεχίζεται ή προχωρεί με ρυθμούς που οδηγούν στον...21ο αιώνα! Ο παραμεθόριος δρόμος που θα συνέδεε Πωγώνι και Θεσπρωτία φαίνεται πως θα μείνει ακόμη όνειρο μακρινό.

Έφτασε η άσφαλτος μέχρι την Καστανή από την πλευρά του Πωγωνίου. Από την πλευρά της Θεσπρω-

τίας, είναι ακόμη πολύ μακριά. Το ίδιο και από Χάνι Δελβινάκι προς Στρατινίστα. Και εκεί ακόμη δεν έφτασε στην Στρατινίστα, σε ένα κομμάτι δηλαδή το οποίο είχε ετοιμαστεί για ασφαλτοστρωση από το 1973. Ένας ακόμη άξονας προς Μαυρόπομλο-Αργυροχώρι-Ξηρόβαλτο παρουσιάζει την ίδια εικόνα.

Πολύ δουλειά έχει το Συμβούλιο Περιοχής σε αυτό τον τομέα και πολλά εκατομμύρια πρέπει να εξασφαλιστούν.

Νέοι σεισμοί στην Κόνιτσα

Αισθητός στο Πωγώνι

Το πρωί 5 π.μ. της Πέμπτης 14 Νοεμβρίου έγινε σεισμός στην περιοχή Κόνιτσα 5 βαθμών της Κλίμακας Ρίχτερ. Ο σεισμός έγινε αισθητός και στο Πωγώνι και μικροζημιές προκλήθηκαν στο σχολείο Βασιλικού. Ο σεισμός προερχόταν από την ίδια εστία με τους σεισμούς που έγιναν το καλοκαίρι και προκάλεσαν σημαντικές ζημιές στην Κόνιτσα.

Ποντικάτες

Νερό στον «Πόρο»

Με την συμβολή του Δασαρχείου και με πίστωση 500.000 δραχμών η Κοινότητα Ποντικατών έφτασε το δίκτυο ύδρευσης μέχρι την τοποθεσία «Πόρος» στις παρυφές του δάσους της «Μπούνας». Το δίκτυο που κατασκευάστηκε είναι 1500 μ. και τώρα μένει για να ολοκληρωθεί το έργο η κατασκευή μιας χτιστής βρύσης.

Η διανομή των 13.875.510 δρχ. για ανάγκες υδρεύσεως

Αγ. Μαρίνα	1.000.000 δρχ.
Ποντικάτες	354.000
Ορεινό-	
Ξηρόβαλτο	2.000.000
Μερόπη	1.500.000
Παλαιόπυργος	354.000
Κάτω Μερόπη	354.000
Ωραιόκαστρο	1.300.000
Ρουσιά	740.000
Βασιλικό	800.000
Κεφαλοβρύσο	1.000.000
Φαραγγί	2.000.000
Περίστερι	354.000
Καστανή	354.000
Λαβδανή	354.000
Λίμνη	701.510
Δημόκορη	354.000
Τεριάχι	354.000

Αναμνήσεις από το 1940

Η εισβολή

Γράφει ο Λάκης Λιολάκης

Ήταν Δευτέρα 28 Οκτωβρίου τα χαράματα. Η γειτόνισσα, από το παρακάτω σπίτι του χωριού, είχε κιόλας ξεσηκωθεί και φώναζε και τους άλλους γύρω. Η μάνα μου, έγγυος πέντε μηνών στον τρίτο αδελφό μου, σηκώθηκε και ρώτησε ήρεμα από το παράθυρο τι συμβαίνει.

«Πόλεμος δεν ακούς; Πέφτουν τα τόπια» της είπαν. Τα «τόπια» τόχα ξανακούσει από τις γριές.

Η μάνα μου τόλεγε «κάνονια». Πήγα κι εγώ να ακούσω. Κοιμώμουν στο ίδιο δωμάτιο, στο πάνω πάτωμα του μεγάλου σπιτιού του παπού μου στις Ποντικές.

Εκείνες τις μέρες έκλειναν ακριβώς τα οκτώ. Μόλις είχα αρχίσει τη δεύτερη τάξη στο δημοτικό του χωριού και καταλάβαινα καλά τα περί πολέμου.

Ο πατέρας, είχε επιστρατευτεί και κάπου-κάπου, όταν τον βλέπαμε μας έλεγε πως στην Ευρώπη γίνονταν πόλεμος πάλι με Αγγλο-Γάλλους και Γερμανούς και πως δεν αργούσαν να μπουν και σε εμάς οι Ιταλοί που ήταν δίπλα μας στην Αλβανία.

Από το ανοικτό παράθυρο κοντά στη μάνα, άκουσα μακρινές υπόκοφες βροντές σα «μπουμπουνιτά», όπως λέγαμε τις αστραποβροντές. Ο πατέρας μας είχε προετοιμά-

σει: επειδή υπήρχε στρατιωτικό φυλάκιο στο χωριό, λόγω της κοντινής απόστασης από τον δρόμο της Μπούνας (που ενώνει το ελληνικό δημόσιο δρόμο με εκείνο του Αργυροκάστρου) κινδυνεύαμε σε περίπτωση πολέμου, να μας χτυπήσουν οι Ιταλοί.

Γιαυτό μας προέτρεπε, άμα ακούσουμε πόλεμο να εγκαταλείψουμε το δικό μας ψηλό σπίτι και να μαζευτούμε σε κανένα χαμηλό ή να καταφύγουμε, αν προλαβαίναμε, σε καμιά κοντινή σπηλιά έξω από το χωριό.

Ετσι λοιπόν άρχισαν να προετοιμάζονται, η μάνα μου με τη γιαγιά μου να βγούμε, παίρνοντας τα απαραίτητα για ένα τουλάχιστον μερόνυχτο.

Λίγη ώρα αργότερα κι ενώ περνούσαμε την «μνημειακή» εξώπορτα του σπιτιού, που η γιαγιά μου άκαμπτη (ήταν λεβεντογυναίκα), προσπαθούσε να ασφαλίσει με ένα τεράστιο μεσαιωνικό κλειδί, τα «τόπια» άρχισαν να πέφτουν μέσα στο χωριό. Βλήματα ελαφρού πυροβολικού, απ' ό,τι έμαθε αργότερα, έσκαγαν βροντερά όλο και πιο κοντά: βουερά χλου-χλου-χλου ούριαζαν απανωτά από πάνω μας πριν σκάσουν με πάταγο, ενώ κουρούνες ξεπετάγονταν τρομαγμένες.

Η μάνα με τη γιαγιά και

τα δυο παιδιά, εμένα και το μικρότερο αδελφό, μη συνειδητοποιώντας προφανώς τον κίνδυνο, προχωρούσαν στον ανοικτό χώρο, προς το λίγο πιο πέρα χαμηλό σπίτι των συμπεθερών μας. Η μάνα μου προσπαθώντας να συγκρατήσει στο κεφαλάκι του αδελφού μου ένα πάνινο καπελάκι που έπαιρνε ο αέρας και λέρωνε με μαυρίλες που προκαλούσαν οι γύρω εκρήξεις.

Μια από αυτές ακούστηκε ακριβώς δίπλα μας, αλλά σε χαμηλότερο επίπεδο και πίσω από ένα πέτρινο αυλόγυρο που μας προστάτευε.

Φτάσαμε έτσι στο συγγενικό σπίτι, όπου λίγο μετ'άκουσαμε να αραιώνουν οι εκρήξεις και τελικά να κοπάζουν. Τότε όλοι μαζι αποφασίσαμε να καταφύγουμε στις «γούβες». Την κοντινή σπηλιά του χωριού.

Εκεί βρήκαμε κι άλλους συγχωριανούς και περάσαμε την υπόλοιπη μέρα και νύχτα. Το άλλο πρωί τα πράγματα φαινόταν ήσυχια.

Ετσι όλοι αποφασίσαμε να επιστρέψουμε στα σπίτια μας, όπου διαπιστώσαμε ότι οι ζημιές από τις οβίδες στο χωριό, ήταν ασήμαντες και χωρίς ανθρώπινα θύματα. Πως οι Ιταλοί είχαν εισχωρήσει και προ-

χωρούσαν προς τα Γιάννε-

να. Δυο μέρες αργότερα επισκεφθήκαμε με τη γιαγιά μου το γειτονικό —και πατρικό της— κεφαλοχώρι, την Πωγωνιανή, όπου είδαμε μπαίνοντας στον εξώστη του Οικοτροφείου την Ιταλική σημαία να κυματίζει αντί της Ελληνικής, και ένιωσα τότε την πρώτη μεγάλη «εθνική» μου θλίψη.

Στην επιστροφή όμως, άκουσε η μάνα μου να λέει στα τελευταία νέα, πως σε μια αψιμαχία με τους Ιταλούς οι δικοί μας είχαν μόνο τρεις απώλειες, ενώ εκείνοι εννιά. Αυτό μου φάνηκε σαν πρώτος καλός οίωνός που καθρούχασε την παιδική μου αναταραχή.

Λίγες μέρες αργότερα, μαθαίνουμε πως οι Ιταλοί ανακόπηκαν στο Καλπάκι και οι δικοί μας περνώντας στην αντεπίθεση προχωρούσαν πάλι προς τα σύνορα κοντά μας.

Τους περιμέναμε με χαρά και ανυπομονησία.

Αλλά πριν φτάσουν οι δικοί μας, είδαμε να έρχονται πάλι οι Ιταλοί οπισθοχωρώντας.

Τους δικούς μας, έμελλε στην οικογένειά μας να μην τους ξαναδούμε ως την γενική κατάρευση του μετώπου τον επόμενο Απρίλη.

Ο Ιταλικός στρατός, φεύγοντας μάζεψε από τα μεθοριακά χωριά μας, γυναικόπαιδα κι αστράτευτους ηλικιωμένους για να τους μεταφέρει ομήρους, τουλάχιστον ένα μέρος από αυτούς, ως την Ιταλία.

Απ' όσα θυμάμαι

...ΜΠΟΥ...ΖΟΥ...ΚΑΙ ΠΑΤΟΥ

Αυτά που θα γράψω στις παρακάτω αράδες, ακριβώς μας Αναγνώστη, τα θυμάμαι που μου τα 'χε πει η μακαρίτισσα η μητέρα μου, που η γενέτειρά της ήταν το Παπαδοχώρι, Δασκαλοχώρι, και μεγαλοχώρι, το Μπουλιάρτι της Β. Ηπείρου.

Τον καιρό των παπουδών μας, ήσαν δυο τσιούπρες στον ίδιο μαχαλά, ήσαν πολύ έμορφες, και ΝΤΑΛΙΑΝΕΣ, δηλ. σωματώδεις, ίσιες, γερές, δυνατές. Ενα από τα λεβεντόπαιδα του χωριού ο Γιάννης, έμενε στον κάτω μαχαλά, και φρόντιζε να ανταμώνει στα κρυφά τις τσιούπρες που 'χαν τα ονόματά τους Χάιδω και Ακριβω, και του μιλούσαν.

Πάντοτε γλυκομίλητος ο λεβέτης αυτός του χωριού Γιάννης προς την Χάιδω και την Ακριβω, και τις κοιτούσε σαν ο γάτος τις τσιούπρες. Και έδειχνε, ότι μια από τις δυο αυτές ΝΤΑΛΙΑΝΕΣ θα γινόταν γυναίκα του, πράγμα που το είχαν καταλάβει και η Χάιδω και η Ακριβω, διότι ήταν ΜΠΟΥΡΑΣ, όπως τον έλεγαν.

Πέρασε αρκετός καιρός που ο Γιάννης δεν έδωσε εμφάνιση στις τσιούπρες, οι οποίες και ανησυχούσαν πολύ. Επρίξαν τις σκούρτες —λαχνός— κι έπεσε της Χάιδω να πάει στον κάτω μαχαλά και με προσοχή —κρυφά— να ανταμώνει τον Γιάννη —διότι τότε ζούσε ο ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ— να μάθει για την υγεία του.

Πήγε η Χάιδω, αντάμωσε τον Γιάννη, και τον ρώτησε πως είναι η υγεία του. Και ο Γιάννης απάντησε ότι είναι όπως με ξέρετε ΜΠΟΥΡΑΣ, δηλ. γερός, δυνατός. Θέλει να πω κάτι στην Ακριβω, τον ρώτησε η Χάιδω. Να της πεις ότι: Μου είπε ο Γιάννης, ότι θέλει να του πλέξουμε ένα μάλλινο πλατύ ΖΟΥΝΑΡΙ για την μέση του κι ένα ζευγάρι μάλλινες ΠΑΤΟΥΝΕΣ.

Γύρισε χαρούμενη η Χάιδω, και κατευθείαν πήγε μέσα στο σπίτι τις Ακριβω. Γνώριζαν οι γονείς των κοριτσιών τον μεγάλον ψυχικόν σύνδεσμον της Χάιδω και της Ακριβω, διότι πήγαιναν μαζί στις δουλειές τους, στα χωράφια,

στους κήπους, ακόμη και στους χορούς, και στο πανηγύρι του χωριού.

Μέσα όμως στο σπίτι, ήσαν οι γονείς της Ακριβω.

Η αγωνία της Ακριβω να μάθει για τον Γιάννη, αμέσως ρώτησε την Χάιδω ως εξής:

Ε, μο Χάιδω, τί κάνεις; ΜΠΟΥ... απαντάει η Χάιδω.

Δηλ. ΜΠΟΥΡΑΣ. Τι σου; ρωτάει πάλι η Ακριβω. Μου είπε, ΖΟΥ...και ΠΑΤΟΥ... δηλ. ζουνάρι και πατούνες ήθελε να του φτιάξουν. Δεν του...και με τί; της λέει η Ακριβω. Δηλ. Καλά να του φτιάξουμε αυτά, αλλά με τι μαλλί, αφού ξέρει ότι είμαστε πάμπωχες; Και απαντάει η Χάιδω:

Σαν του...και γιατί, δύο και με τί; μου είπε ο Γιάννης. Δηλ. σαν του είπα, δύο είστε και λέτε με τι μαλλί;

Τα μισόλογα αυτά της Χάιδω προς την Ακριβω, δεν τα κατάλαβαν οι γονείς της Ακριβω. Κι έτσι ο ριζωμένος αυτός έρωτας των κοριτσιών Χάιδω και Ακριβω προς τον Γιάννη, παρέμεινε, έως ότου, που ο Γιάννης απεφάσισε να παντρευτεί, μια από τα δυο πανέμορφα κορίτσια του χωριού του, και τους είπε: Για να έχουμε σε όλη τη ζωή μας, αυτή την αγάπη που έχουμε τώρα, να ρίξετε τις σκούρτες και όποιες πέσει η σκούρτα, αυτή να πάρω για γυναίκα μου. Και έτσι και έγινε.

Επεσε η σκούρτα της Χάιδω, να πάρει άντρα τον Γιάννη. Και έζησαν αυτοί καλά και οι γονείς τους καλύτερα.

Υ.Γ. Μπορούμε να πούμε και το δημοτικό τραγούδι, «Μωρή Χάιδω, ντελή Χάιδω, ποιος σου τόπε δεν σε θέλω...Ελα Χάιδω με τ'εμένα, να σε ντήσω γκανιφένια κλπ.», να είναι ένα από τα άνηθ της μούσας του λαού που βλάστησαν στα ψηλά χωριά, που κρέμονται στους γκρεμούς σαν αητοφωλιές, που ο ίδιος ο λαός, χαρίζοντάς τους πνοή, από την ίδια του την ζωή, και φανερώνουν τον ψυχικό τους κόσμο.

Παπά-Χρήστος Μάσιος
συνταξιούχος

ΠΩΓΩΝΗΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

1. «Ο Κάμπος του Ξεροβάλτου-Το μεγάλο ντερβένι του Πωγωνίου»
σελίδες 96 Κων. Κωστούλα
2. «Γνωριμία με την Πωγωνιανή»
σελίδες 56 Κων. Κωστούλα
3. «Πωγωνιακά» (ανάτυπο)
σελίδες 56 Γ. Λαμπριδής
4. «Πωγωνιακά Χρονικά» (τόμος 1)
σελίδες 320
5. «Η μάνα ρολογάει κι εγώ γράφω»
σελίδες 110 Κων. Κωστούλα

Η απερμπόλησις (το πούλημα) των χωριών του Πωγωνίου

Γράφει ο Αθαν. Δέμος, φιλόλογος

Είδαμε σε προηγούμενα ιστορικά στοιχεία-μαρτυρίες, αρκετά πράγματα για την οικονομική αφραίμαξη των δυστυχών ραγιάδων του Πωγωνίου. Άλλη μεγάλη πληγή για τα χωριά του Ναχιγιέ (=της επαρχίας) την εποχή του Αλή Πασά, ήταν η απαίτησή του να του πουληθούν τα χωριά: «Επί της σατραπείας του Αλή δεινή την παλαιάν Πωγωνιανήν έπληξε συμφορά. Μετ' αστραπιαίας ταχύτητος επωλούντο αυτώ χωρία ολόκληρα το εν κατόπιν του άλλου».

Αυτό έγινε χωρίς μεγάλες αντιρρήσεις από τους κατοίκους. Και αυτό για δυο λόγους: πρώτον διότι δεν είχαν τρόπους να αντιταχθούν και δεύτερον, διότι σε κάθε χωριό υπήρχαν και εκείνοι που προκειμένου να έχουν την εύνοια του σατράπη, ήταν πρόθυμοι να εκτελέσουν κάθε επιθυμία του. «Προέβαινον εις την κατάπτυστον ταύτην πράξιν, ουχί κυρίως χάριν του τμήματος, αλλ' ίνα αποκτήσωσι την εύνοιάν του και υποσκελίσωσι τους αντιπάλους των».

Με μεγάλη ευχαρίστηση δέχονταν την προσφορά αυτή ο Αλής και γι' αυτό είχαν την εύνοιά του όλοι όσοι βοηθούσαν στην πραγματοποίηση των επιθυμιών του. «Ενίοτε εξήρει (=εξαιρούσε) της γενικής πωλήσεως τα ζευγηλατεία αυτών, ως έπραξε τούτο υπέρ του εκ Δρυμάδων Αθαν. Φατή, του οποίου εισέτι το ζευγηλατείον τυγχάνει ελευθερον, μόνον αυτό εξ όλου του χωριού». Οι τρεις παπάδες που θέλησαν να αντιταχθούν κρεμάστηκαν στην «Αφορσμένη» και «στον Παπα-Κυριάκη το μνήμα».

Πασιγνώστη και ιστορική παρέμεινε η αντίσταση του Δελβινάκιου. Επολέμησε τον Αλή Πασά με όλα τα μέσα που διέθετε. Και το ισχυρότερο όπλο ήταν το χρήμα, με

το οποίο εξαγόραζε τους Βεζύρηδες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Έτσι οι ισχυροί της υψηλής πύλης δεν αφήναν ήσυχο το σατράπη της Ηπείρου. Είναι γνωστό το τραγούδι που αντηχεί και σήμερα σε κάθε περίπτωση στο Πωγωνί:

«Όλες οι χώρες και χωριά, φοβερέ μ' Αλή πασά, σε προσκυνούμε Βυζήρη αφέντη.

Κι ένα χωριό Πωγωνιανής, φοβερέ μ' Αλή πασά, το Δελβινάκι, Βεζήρη αφέντη,

..... σε πολεμάει με τα φλωριά, φοβερέ μ' Αλή πασά κ.λπ.

Το 1809 συνέβει το εξής στη Σωπική. Μια φατρία πούλησε τον Αλή το χωριό. Όμως, ο ίδιος ο Αλής δεν ήθελε να δεχθεί έτσι την προσφορά αυτή χωρίς την έγκρισή του επιστήθιου φίλου του Παπαγιάννου Οικονόμου. Γι' αυτό μια μέρα καθώς εκαθονταν σε ένα μεγάλο προμαχώνα της λίμνης των Ιωαννίνων κάλεσε κοντά του τον Παπαγιάννη Οικονόμου, που έτυχε να ευρίσκεται τις ημέρες εκείνες στα Γιάννενα. Κρατώντας ο Αλής στα χέρια του το πωλητήριο έγγραφο τον διέταξε να υπογράψει και αυτός το έγγραφο. Του υποσχέθηκε δε με όρκο ότι αμέσως μετά την υπογραφή θα δωρήσει σε αυτό το χωριό να το έχει σαν κτήμα του. Ο Παπαγιάννης Οικονόμου όμως αρνήθηκε κατηγορηματικά να δεχθεί δώρο που θα ήταν ανυπολόγιστη ζημιά για τους συγχωριανούς του. Τότε ο Αλής, σχίζοντας το πωλητήριο έγγραφο είπε: «Να αφού δεν θέλεις» και έριξε τα κομμάτια στη λίμνη. Έτσι χάρη στη στάση που ετήρησε ο Παπαγιάννης, η Σωπική δεν πουλήθηκε στον Αλή.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ούτε επιτηρούμενη- ούτε αμυντική περιοχή

Για τη Μεραρχία μας η επιτηρούμενη περιοχή και η αμυντική ζώνη είναι απλησίαστες χωρίς άδεια. Εστω και με την ανοχή γίνεται κάποιος έλεγχος σε όποιον βρίσκεται εκεί για...περίπατο. Όχι όμως και για τους...αθλητές οπλοφορούντες κυνηγούς! Μας πληροφορήσαν πως τον περασμένο μήνα στο Ορεινό, έφτασαν οι κυνηγοί μέχρι την πυραμίδα και κάτω από το βλέμα και την προστασία του φυλακείου. Ασφαλώς οι φρουροί δεν κράτησαν ούτε τα ονόματα, όπως κράτησαν άλλοι το δικό μας, όταν περάσαμε λίγο την πινακίδα στον κάμπο του Ξηροβάλτου.

Το γράφουμε, όχι για να ελέγξουμε τους φρουρούς, αλλά για να γνωρίζει η Μεραρχία ότι γνωρίζουμε καλά τι συμβαίνει εκεί στη ζώνη και να μην κάνουν τον κόπο να μας διαψεύσουν.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ιωάννινα 10-11-1996

Αγαπητέ φίλε Κώστα

Αφορμή για το παρόν αποτελεί το δημοσίευσή σου (ένα από τα πολλά) στο με αριθμό φύλλον 9 της «Φ.Π.» με θέμα: Κίνημα: μια προοπτική ανάπτυξης. Σε αυτό γράφεις ότι, η προσπάθεια κινηγο-τουριστικής ανάπτυξης της περιοχής Ποντικατών-Ορεινών-Ξηροβάλτου-Αρφαροχωρίου, φαίνεται πως ναυάγησε οριστικά, για τους λόγους που γράφεις. Δεν θα επιμείνω σε αυτούς. Θα ήθελα όμως να επισημάνω ότι, οι όποιες δυσκολίες υπάγονται στις συνθήκες της περιοχής Πωγωνίου, πηγάζουν από την μη κατανόηση του θέματος της ελεγχόμενης κινηματικής ζώνης (Ε.Κ.Ζ.), τον τρόπο λειτουργίας της, τις προοπτικές ανάπτυξης που περιέχει η δραστηριότητα αυτή, για ολόκληρο τον πληθυσμό που μένει σήμερα στα χωριά, αλλά και γι' αυτούς που θα απασχοληθούν στην Ε.Κ.Ζ., μέλλοντικά, όπως πιο λεπτομερώς ανέλυσα σε παλαιότερο δημοσίευσή μου (Ν.Φ.Π. 5/Απριλίου 1996).

Για την υπερίσχιση της δυναμίας, της έλλειψης εμπιστοσύνης, των δυσκολιών στην λειτουργία της Ε.Κ.Ζ. και των προοπτικών ανάπτυξης αγροτουριστικών δραστηριοτήτων (Ξενώνων, εστιατορίων, χώρων αναψυχής κ.λπ.), καλό και οξύτιμο θα ήταν οι πρόεδροι των Κοινοτήτων του Πωγωνίου, ο Αναπτυξιακός Σύνδεσμος Πωγωνίων και οι του Συμβουλίου Περιοχής να πραγματοποιήσουν ενημερωτική εκδρομή στην λειτουργούσα από ετών Ε.Κ.Ζ., στον Κόζιακα, για να δουν επιτόπου (με τα ίδια τους τα μάτια), να συζητήσουν με όποιες ασχολούνται σ' αυτήν και να παραμερίσουν έτσι κάθε δυσπιστία και αρνητική στάση σε μια δραστηριότητα, που μόνο αυτή θα δώσει ζωή στην περιοχή Πωγωνίου.

Από το πιστεύω απόλυτα και δέχομαι να λάβω μέρος στην ενημερωτική αυτή επίσκεψη, με δική μου δαπάνη. Σε ανήκει. Θα περιμένω ειδοποίησή.

Σε χαίρω

Βασ. Χαβέλας
Γιόπουλος

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θέλουμε να εκφράσουμε τις θερμές ευχαριστίες μας για την συμπαράσταση, συναντίληψη και ενθάρυνση στην εκδοτική μας προσπάθεια στους αναγνώστες και συμπαραγινώστες μας κ.κ.: Χρ. Κοσοδίστα, Χριστοφ. Μούστο, Παν. Λίτη, Βασ. Λίτο, Δημ. Τσιλιμαντό, Κων. Λίτο, Χαρ. Κουκούλη, Αθ. Συντάκα, Αθ. Δουρδούφη, Ευαγγ. Βούρδη, Χρ. Ι. Παππά, Αναστασία Σταύρου, Ειρήνη Βενέτη-Μπάκω, Λυκ. Διονυσόπουλο, Κώστα Φακατσέλη, Μιχ. Φακατσέλη, Στεφ. Φακατσέλη, Αθ. Θάνο, Νικ. Λιοδάκη, Μαρία Δάλλα, Δημ. Οικονόμου, Αμαλία Τίλλη, Κων. Ρώσση, Κων. Μέξη, Μαρία Φωτοπούλου, Ευτυχία Κωστόουλα, Γ. Νάστο, Κων. Γκούμα.

Κυνηγετική Ιστορία Πωγωνίου

Από την απελευθέρωση του 1913 και επί Ελληνικής εποχής ιδρύθηκαν πολλοί κυνηγετικοί σύλλογοι στο Πωγωνί. Το τι ακριβώς γράφουν αυτά τα καταστατικά δεν είναι ακριβώς γνωστό. Καταχωρούμε όμως παρακάτω ένα κείμενο με τους σκοπούς από τον Κυνηγετικό Σύλλογο Δελβινάκιου που ιδρύθηκε στις 26 Ιουνίου 1984. Σκοπός:

1. Η ανάπτυξη, αγάπη και προστασία των θηραμάτων.
 2. Η έκτροφη και ο πολλαπλασιασμός τούτων δια δημιουργίας προστατευτικών περιοχών
 3. Η καταδίκη και η περιστολή της λαθροθηρίας.
 4. Η ίδρυση οσμάτων θηροφυλάκων και
 5. Η προς τας υποδείξεις των Δημοσίων Δασικών Αρχών συμμόρφωσης και μετ' αυτών συνεργασία.
- Τί τηρείται απ' αυτά;

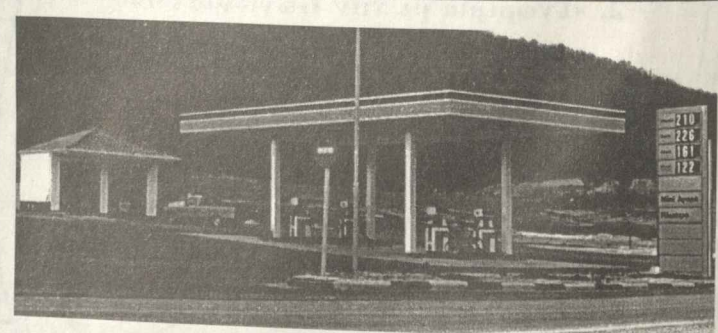
Εγκαταλειμμένες πινακίδες

Είναι ή δεν είναι καταφύγιο η περιοχή Ρονίτσας και γύρωθεν;

Μερικές πινακίδες που την οριοθετούν κατά μήκος του δημόσιου δρόμου είναι μάλλον εγκαταλειμμένες σε σημείο να μην γίνονται σεβαστές. Δείχνουν πως εκείνοι που είναι ταγμένοι και υπεύθυνοι να τις προσέχουν τις έχουν ξεχάσει. Στραβωμένες, σκουριασμένες, κακομοιριασμένες και κρυμμένες στα κλαδιά.

Αν προσθέσουμε και

όσα λέγονται για τη καταπάτηση του καταφυγίου και τα τεχνάσματα και τις δικαιολογίες παραβιάσεως είναι ένας εμπαιγμός των αφελών. Είναι μια παραβίαση των Νόμων, σε απόσταση αναπνοής από την έδρα του Κυνηγετικού Συλλόγου, με την ανοχή του Συλλόγου και με περιέργο άλλοθι των Δασικών Υπηρεσιών. Ας τις βγάλουν τελείως να αποκαλυφθεί η γύμνια του καταφυγίου και να σταματήσει η κοροϊδία.

Το νέο πρατήριο στο Χάνι Δελθινάκι

Νέος ξενώνας στο Δελθινάκι Έργο ευποιίας Νικολάου Μούτσου

Στις τελευταίες εργασίες βρίσκεται ο νέος ξενώνας του Δελθινάκιου του Ιδρύματος Νικ. Μούτσου.

Ενα ωραίο και κομψό κτίριο στολίζει το κέντρο του Δελθινάκιου και ενισχύει το δυναμικό των ξενώνων στην επαρχία μας. Υπολείπεται ο εξοπλισμός και τα...εγκαίνια. Αποτελείται από 15 δωμάτια με περίπου 30 κρεβάτια. Ο νέος ξενώνας του Δελθινάκιου είναι έργο ευποιίας του Δελθινάκιου κ. Ν. Μούτσου που συνεχίζει έτσι την παράδοση των Πωγωνισίων ευεργετών δείγμα

φιλοπατρίας και φιλογένειας και παράδειγμα για τις νεώτερες γενιές Πωγωνισίων.

Σε μια περίοδο που το Πωγωνί, τα χωριά μας ερημώνουν, ο κ. Νικ. Μούτσος που διαμένει στη Θεσσαλονίκη προσφέρει μαζί με τα χρήματα για το έργο και την ελπίδα πως το Πωγωνί δεν χάνεται. Αξίζει έπαινος και τιμή στο Δελθινάκιω ευεργέτη γι' αυτό το έργο ευποιίας.

Το μέχρι σήμερα κόστος του έργου ξεπέρασε τα 60 εκατομμύρια και θα ολοκληρωθεί σύντομα.

Μας έγραψαν

Για το βιβλίο «Η μάνα μολογεί κι εγώ γράφω». Οφείλω ένα μεγάλο ευχαριστώ για τον λόγο τον καλό και την δύναμη και την χαρά που μου έδωσαν.

Κ.Χ.Κ.

♦ «Το μολόγημά σου Κώστα είναι όπως τα λες στον πρόλογο και καλύτερα. Είναι προζύμι για φορέ. Αλλά ποιός να το κάνει το φορέ, όταν ερείς οι ίδιοι μεταφέροντας τις κουβέντες μας στα Ελληνικά λες και η γλώσσα πρέπει να μείνει στάνταρ Αθηναϊκή και να μην μιλούμε. Τ' απόλαψα τα γραφόμενά σου και σε ψαχιστώ».

Θανάσης Δουρδούφης

♦ «Μου άρεσε όπως καταλαβαίνεις, γιατί σχετίζεται με πρόσωπα και το περιβάλλον τους, που λόγω προέλευσης και ηλικίας και των μανάδων μας, αλλά κι εμάς των ιδίων, με συγκινούν ιδιαίτερα και προσωπικά. Μου άρεσε για την αισθητική του γενικά, αλλά προπαντός γιατί κατάφερες να μεταφέρεις με επιτυχία τα λόγια της μάνας, διατηρώντας με αυθεντικότητα τη χαρακτηριστική αφήγηση, στο στυλ μιας παρωχημένης εποχής κι όμως τόσο κοντινής και έντονης ακόμα στη δική μας μνήμη. Ήταν μια ευχάριστη έκπληξη, σ' ευχαριστώ».

Λάκης Λιοδάκης

♦ «...Το διάβασα με πολύ ενδιαφέρον, απνευστί, ταξίδεψα μαζί του σε μέρες άλλες, καθαρές, λαμπερές, γεμάτες αγνό ρόχθο, λαϊκή σοφία, αισθήματα πλούσια και αγνά. Με αυτό το έργο —πέρα από τη συναισθηματική φόρτιση και την συγκίνηση που φέρνει στον αναγνώστη— κάνεις και μια πολύτιμη καταγραφή εθίμων, συνθηκών, αντιλήψεων, ιδεών και πεποιθήσεων του λαού που όσο περνάει ο καιρός όλοι το βλέπουμε πως ξεθαρίζουν. Το βιβλίο σου φωτογραφίζει έναν τρόπο ζωής γνήσια ελληνικό, με την πολυμελή οικογένεια, με τη μάνα θεμέλιο, με το σέβας και την ευσέβεια, με τις λαϊκές παραδόσεις, τις γροτικές ασχολίες, τα γιατροσόφια, τα παζάρια και τα πανηγύρια.....»

Αθηνά Παπαχαρίση-Πάλλη

ΚΩΣΤΑ ΚΩΣΤΟΥΛΑ:

«Η μάνα μολογεί κι εγώ γράφω»

ΠΩΓΩΝΗΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ 6

Ιωάννινα 1996

Γράφει ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΕΜΟΣ

Ο Πωγωνιολάτρης Κώστας Κωστόουλας, συνεχίζει ακαταπόνητος το συγγραφικό του έργο, που μοναδικό θέμα σε όλα τα βιβλία του είναι το Πωγωνί, κάθε φορά φωτίζοντας και κάποια άλλη πλευρά του.

Τώρα έχουμε το ωραιότατο από κάθε άποψη βιβλίο «Η μάνα μολογεί κι εγώ γράφω». Και μόνον ο τίτλος μας δίνει την ωραιότερη σκηνή, την ωραιότερη εικόνα που θα μπορούσαμε να έχουμε: Η σεβασμία γερόντισσα μάνα, σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια να διηγείται στον γιό το περασμένο για τον τόπο, την γενετήριά της το Δολό, για τη ζωή της, για το Πωγωνί και ο γιός να γράφει...Να καταγράφει όσα δεν πρέπει να ξεχαστούν, όσα πρέπει να διατηρηθούν στη μνήμη των επιγιγνομένων. Δεν είναι ωραίο; Δεν θα μπορούσε να γίνει ωραιότερο!...

Θα πρέπει να αισθάνεται πολύ ευτυχής ο αγαπητός φίλος Κώστας Κωστόουλας που έκαμε αυτή την ολοζώντανη καταγραφή. Είναι κάτι το υπέροχο. Η μάνα να «μολογεί» και ο γιός να γράφει...

Είναι βιβλίο που σε συναρπάζει. Και ιδιαίτερα εμάς τους Πωγωνισίους, γιατί μιλάει στην ψυχή μας κάθε του λέξη...Ομιλεί για ένα χωριό του Πωγωνίου, το Δολό, όμως έχεις την εντύπωση ότι μιλάει για όλα τα χωριά. Αποκορύφωμα δε όλων αυτών είναι ο τρόπος της καταγραφής των στοιχείων ηθογραφίας, λαϊκής παράδοσης και ιστορίας του χωριού. Η αβίαση, η φυσική της σεβασμίας Πωγωνισίας αρχοντογυναίκας μας κάνει να αισθανόμαστε ότι ακούμε την φωνή της ίδιας της μάνας μας ο καθένας.

Κάπως έτσι διηγόνταν τα περασμένα οι παλιές Πωγωνισίες. Δυστυχώς πολύ λίγες επίζουν σήμερα...

Είναι μια καταγραφή των στοιχείων μνηστήφωνης. Πολλά σημεία θυμίζουν Μακρυγιάννη. Τέτοια αμεσότητα με το αντικείμενο είναι κάτι το σπάνιο. Κάθε ένα θέμα είναι συγχρόνως και ένα μικρό αφήγημα. Σε κάθε διήγηση έχουμε παραστατική εικόνα του παρελθόντος και τη σταδιακή μετάβαση στη νέα εποχή.

«Τα ναυαγία της Ρουσκο-

μάνως» μας παρουσιάζουν τα πιο απίθανα μέσα στα οποία κατάφευγαν οι φτωχοί εκείνοι άνθρωποι για να διαφυλάξουν κάποια χρήματα από τους τόσους κινδύνους που υπήρχαν, να τους τα πάρουν.

Πολύ συναρπαστική η διήγηση «Πώς φτιάχναμε το μεταξί». «Το γιοφύρι στο Λάκκο», μας διδάσκει τι μπορεί να επιτύχει η συνεργασία των πολλών και ας γίνεται και με τα πιο πρωτόγονα μέσα. Η δύναμη των πολλών κινεί θαύματα.

«Στ' αμπέλια». Εδώ έχουμε στην αρχή αυτό που λέμε σήμερα αναδιάρθρωση καλλιέργειών. Χάλασαν τα αμπέλια στο χώρο που ήταν κατάλληλος για σιτηρά και φύτεψαν νέα στο κατάλληλο για κλημάτα έδαφος. Στη συνέχεια έχουμε λεπτομερή και ολοζώντανη διήγηση-περιγραφή του τριπύχου: Τρύγος-πατητήρι-κρασί.

«Η χαρά και η λύπη ήρθαν αντάμα». Η φράση αυτή έφερε συνειρμικά στη σκέψη μου εκείνο που λέει ο Σωκράτης στο διάλογο του Πλάτωνα «Φαίδων» Κεφ. 3: «Το ευχάριστο και το δυσάρεστο κρέμονται από το ίδιο σημείο. Ο Θεός, θελώντας να συμφιλώσει το ευχάριστο με το δυσάρεστο που πολεμούσαν μεταξύ τους, επειδή δεν μπορούσε να τα συμβάσει με άλλον τρόπο, ένωσε τα κεφάλια τους. Γι' αυτό το λόγο, σε όποιον έρχεται το ένα, ακολουθεί ύστερα το άλλο».

Σαν επίλογος ακολουθεί η επιβεβαίωση-επαλήθευση. Η μάνα και ο γιός επισκέπτονται τα μέρη εκείνα, που αναφέρονται στη διήγηση. Εδώ έγινε αυτό, εκεί έγινε εκείνο, να τα σημάδια, να τα ερείπια από κάποια οικοδομή που έπαιξε κάποιο ρόλο στο παρελθόν. Να εδώ ήταν το παλιό σχολείο του χωριού, εκεί ήταν εκείνο κ.λπ.

Και η διήγηση κλείνει με την ευχή:

— Νάμαστε καλά, να 'ρθουμε το καλοκαίρι. Πρώτα ο Θεός!

— Ναι, πρώτα ο Θεός, όπως τότεγαν παλιά...

Αποσπάσματα από την κριτική του κ. Αθ. Δέμου, που δημοσιεύτηκε στον «Πρωινό Λόγο» Ιωαννίνων, στη σελίδα «Το δι-θλίο και ο κόσμος».

Ο μικροτουρισμός

Ας αρχίσουμε να τον μετρούμε

Το τριήμερο κοντά στις 28 Οκτωβρίου, παρατηρήθηκε κάποια κίνηση στα χωριά του Πωγωνίου. Όλοι οι ξενώνες γέμισαν. Και άλλα κρεβάτια να υπήρχαν θα αξιοποιούνταν. Και χωρίς διαφήμιση. Αυτό είναι ένα καλό σημάδι. Και πολύ θετικό. Όμως κάπου δεν το έχουμε χωνέψει καλά τι σημαίνει αυτού του είδους ο μικροτουρισμός για την επαρχία μας. Και τι σημαίνει να πάει ο τόπος από τις 10 διανυκτερεύσεις στις 100 και από χει στις παραπάνω. Δεν μπορεί αλλιώς να εξηγηθεί το φαινόμενο ξενώνα να μην έχει θέση, να μην έχει πετρέλαιο και δέκα κοιμάτια ξύλα να ανάφουν το τζάκι. Είναι παραλείψεις που κάνουν ζημιά στο ξεκίνημα των προσπαθειών. Αυτά βέβαια είναι σημάδια και εμπειρίες προς αψύπνιση. Και όχι μόνο των επιχειρηματιών. Είναι ανάγκη να το συνειδητοποιήσουν όλοι όσοι αγαπούν τον τόπο μας και που λένε και θέλουν μια ανάπτυξη στην περιοχή πως υπάρχει αυτό που λέγεται μικροτουρισμός που μπορεί κάτι να προσφέρει. Εδώ πρέπει ακόμη να προσθέσουμε πως το τριήμερο αυτό ήταν μια ακόμη ευκαιρία να διαπιστωθεί όλη η αθλιότητα που συμβαίνει γύρω από το κυνήγι και την πλήρη εξαφάνιση των θηραμάτων.

Σε εκατοντάδες έφτασαν οι «επιδρομείς» που σάρωσαν την περιοχή μας. Σπάνια πλέον βλέπει κανείς και το μικρότερο πουλί να πετάει. Ο πλούτος του τόπου μας εξαφανίστηκε και μια νέα προοπτική υπάρχει με τον μικροτουρισμό. Το μικρό καλοκαιράκι το τριήμερο του Ασημένιου έδωσε τα σημάδια του, ας αρχίσουμε να τα μετράμε.

Γιορτή ρακιού στο Δελβινάκι

Εγινε κι εφέτος στο Δελβινάκι με πρωτοβουλία των τοπικών φορέων στις 2 Νοεμβρίου η καθιερωμένη πλέον «γιορτή του ρακιού». Στήθηκαν τα ρακοκάζανα κι ετοιμάστηκαν η βραστή γίδα, τα φασόλια φούρνου και άλλοι μεζέδες για τους επισκέπτες. Στην μεγάλη αίθουσα του Πολιτιστικού Συλλόγου στρώθηκαν τα τραπέζια και γέμισε από Δελβινάκιους και φίλους του Δελβινάκιου. Εφέτος παραβρέθηκαν και πολλοί Δελβινάκιους των Αθηνών που ήρθαν εκδρομικά για να βρεθούν στη γιορτή. Το κέφι κράτησε το συγκρότημα του Γιάννη Χαλκιά και το γλέντησαν όλοι.

Ο Δήμαρχος Δελβινάκιου κ. Γ. Μπέλλος χαιρέτησε τους παρευρεθέντες και ο κ. Νικ. Παπαδόπουλος, Δημοτικός Σύμβουλος, επιμελήθηκε της εξυπηρέτησης των παρευρεθέντων.

Παραβρέθηκαν ο βουλευτής και πρώην υπουργός κ. Κάρολος Παπούλιας, ο εκδότης κ. Βασίλειος Κουτσογιάννης, ο εκδότης-διευθυντής της «Φωνής του Πωγωνίου» κ. Κων. Κωστόπουλος, πρόεδροι κοινοτήτων και πολλοί από τα γύρω χωριά και τα Γιάννενα. Ήταν μια ευχάριστη φθινοπωρινή νότα, ένα μικρό πανηγύρι πριν τον χειμώνα της απομόνωσης. Και του χρόνου με υγεία και...καλά ρακιά.

ΛΙΜΝΗ

Τελετή απονομής ενισχύσεων κληροδοτήματος

Στις 19 Οκτωβρίου στη Λίμνη, τελέστηκε μνημόσυνο χοροστατούντος του Μητροπολίτη κ. Ανδρέα, υπέρ των ευεργετών Χαραλάμπους και Χρυσούλας Λώλη. Μετά τη Θεία Λειτουργία πραγματοποιήθηκε κλήρωση για την προικοδότηση τριών κορασίδων από πέντε κοινότητες Λίμνης, Πωγωνίσκου, Κάτω Ραβενίων, Κρυονερίου και Κερασόβου. Μετά την κλήρωση ο Σεβασμιώτατος έθεσε τον θεμέλιο λίθο για το πέτρινο ρολόι στο κέντρο της Κοινότητας. Ακολούθησε δεξίωση στο κοινοτικό καφενείο.

Καλή δύναμη.

Το LEADER II και το Πωγώνι

Το LEADER II είναι ένα νέο Ευρωπαϊκό πρόγραμμα για την προώθηση πρωτοπόρων και καινοτόμων ιδεών και προτάσεων αναπτύξεως υποβαθμισμένων και προβληματικών περιοχών. Αποτελεί, κατά κάποιον τρόπο, συνέχεια και δεύτερο τμήμα του προγράμματος LEADER I, μερικά έργα του οποίου εκτελέστηκαν και στην επαρχία Πωγωνίου.

Το LEADER II είναι ένα πρόγραμμα που μπορεί να συμβάλει και στην προώθηση κάποιων προτάσεων και ιδεών στην επαρχία μας.

Βασική ιδέα του Ευρωπαϊκού προγράμματος LEADER II, όπως και του πρώτου, είναι η αξιοποίηση πρωτοπόρων ατόμων και η υποβοήθησή τους στην εκτέλεση κάποιων έργων τους. Για να φανεί χρήσιμο το LEADER II για την επαρχία μας είναι απαραίτητο να υπάρχουν πρωτοπόροι και να υποβληθούν «έξυπνες» και καινοτόμες προτάσεις. Ήδη έγινε μια πρώτη ενημέρωση και το Συμβούλιο Περιοχής έστειλε από τις 29 Οκτωβρίου, προς όλες τις κοινότητες ένα πρώτο ενημερωτικό σημείωμα. Ο πρόεδρος της ΤΕΔΚ Νομού Ιωαννίνων, Δήμαρχος κ. Ελ. Γκλίνας, σε ενημερωτική ημερίδα σε Δελβινάκι στις 14 Νοεμβρίου, ενημέρωσε για το πρόγραμμα τους κοινοτάρχες. Τώρα λοιπόν μένει στους Πωγωνήσιους να δώσουν τις δικές τους προτάσεις και να βρεθούν οι πρωτοπόροι. Και να σχεδιαστούν οι πρωτοπορές ιδέες για να βοηθηθεί η επαρχία μας και τα χωριά μας.

Είναι η ώρα η δική μας και δεν υπάρχει πλέον δικαιολογία, περιμένοντας τι θα κάνουν οι άλλοι για μας. Είναι η ώρα να αξιοποιηθούν οι δικές μας δυνάμεις και να δείξουμε, αν υπάρχουν και τέτοιες δυνάμεις παραγωγικές και πρωτοπόρες. Στο πρόγραμμα μπορούν να ενταχθούν, κοινότητες, φορείς και ιδιώτες. Οι προθεσμίες τρέχουν. Το περίγραμμα των προτάσεων αναφέρεται σε έξι ομάδες δραστηριοτήτων για ατομικές ή συλλογικές προτάσεις και καλύπτει πολλούς τομείς ανάπτυξης. Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να ζητήσουν πληροφορίες από το Σ. Περιοχής και την εταιρεία ΗΠΕΙΡΟΣ Α.Ε. που χειρίζεται το πρόγραμμα. Βέβαια το πρόγραμμα θα καλύψει τους δυο Νομούς Ιωαννίνων και Θεσπρωτίας. Και θα «πέσουν» πολλές προτάσεις. Σημασία για την επαρχία μας έχει ο αριθμός των προτάσεων, δείγμα ότι υπάρχουν ακόμη τοπικές δυνάμεις και οι «έξυπνες» ιδέες, δείγμα κι αυτό ότι υπάρχουν πρωτοπόροι.

Η δυναμική της επαρχίας μας θα φανεί από τις προτάσεις που θα γίνουν. Ιδού η ευκαιρία.

Πάλι η Λίμνη Ζαραβίνας

Για μια ακόμη φορά έγινε τον περασμένο Αύγουστο σύσκεψη των γύρω Κοινοτήτων για το ιδιοκτησιακό καθεστώς της λίμνης Ζαραβίνας. Εκτός από τους φορείς των ενδιαφερομένων κοινοτήτων παραβρέθηκαν Βουλευτές, εκπρόσωποι της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, Νομαρχιακοί Σύμβουλοι

και άλλοι. Η θέση των μετασχόντων ήταν η απελευθέρωση της λίμνης.

Υπήρξε δέσμευση να συζητηθεί το θέμα στο Νομαρχιακό Συμβούλιο. Το θέμα βρίσκεται στα δικαστήρια και μέχρι στιγμής δεν υπάρχει απόφαση που να ανατρέψει το ιδιοκτησιακό καθεστώς.

Ανάμνηση πανηγυριού

Του Αγίου Δημητρίου γιόρταζαν παλιά στον Κακόλακκο. Και δεν το ξέχασαν. Το γιόρτασαν και πάλι και δεν έχει σημασία, πόσο ήταν. Λειτουργήθηκαν στην Εκκλησία, κεράστηκαν και το βράδυ μαζεύτηκαν στο καφενείο. Έστρωσαν το κοινό τραπέζι και το γλέντησαν με κλαρίνα. Και λίγοι από τα διπλάνα χωριά και...χόρεψε Κακόλακίτικα! Το χρέος έγινε, η παράδοση κρατήθηκε. Πόση δύναμη χρειάζεται για να ξεπερνούνται δυσκολίες, η λύπη και η θλίψη. Μνημόσυνο και πανηγύρι μαζί. Οι ρίζες είναι βαθιές. Και παλιές. Γιαυτό αντέχουν. Και του χρόνου αγαπητοί Κακόλακκίτες. Καλή δύναμη.